

Chương 9

Tần Nguyên lập tức nháy mắt với Hạ hắc tử, Hạ hắc tử biết mình phải rút nhanh khỏi hiện trường. Hấn bèn lôi Mặt Thạo và Quách Đại Giang quay đầu chạy biến, ra tới cửa thì đụng phải Hồng đại hồ tử, Hạ hắc tử tiện tay tha hấn theo luôn.

Trong đình chỉ còn lại Tần Nguyên và Trần Tín.

Mặt Trần Tín trầm như nước, vòm ngực phập phồng liên hồi, trong khi Tần Nguyên nghiêng đầu nghiên cứu tỉ mỉ cái đầu heo trên bàn.

Lát sau, Trần Tín nặn ra một câu không đầu không đuôi: “Quá đáng giặc.”

Tần Nguyên gật đầu ăn theo: “Đại ca chí lý, quá đáng giặc.”

Trần Tín lại gằm ghè bồi thêm một câu: “Một đại nam nhân như ta không thềm so đo với cô ta.”

Tần Nguyên vội tiếp lời: “Thế cũng không ổn. Nam nhân thì sao nào? Nam nhân thì phải chịu nhục sao? Đại ca nên cho thấy uy phong của mình mới phải.”

Nói rồi trên mặt hấn lại giờ ra cái vẻ chỉ hận rèn sắt không thành thép, ý tứ rất rõ ràng: Gần đây Lão đại huynh làm bọn ta thất vọng quá đi mất.

Trần Tín bị cái mặt này khích tướng tới nổi ngũ tạng bốc cháy, nhưng hấn sực nhớ ngay tới lời hứa không đi tìm cô nữa, đến đây bỗng nản lòng.

Tần Nguyên vội rèn sắt khi còn nóng dậm thêm vào: “Đại ca, giờ là cô ta chọc tức huynh trước, huynh đâu thể nào cứ để yên vậy chứ? Nếu như chuyện này đồn ra ngoài, để mọi người rỉ tai nhau huynh bị một nữ tử trêu đùa bao nhiêu lần, thì thật là tổn hại tới danh tiếng của quân Phá Lỗ chúng ta.”

Trần Tín cúi đầu đắn đo một lát, rồi chậm rãi nói: “Đệ nói đúng, do cô ta trêu đùa ta trước, lúc trước ta đã định không gặp lại cô ta nữa, nhưng lần này không gặp không được.” Rốt cuộc Trần Tín đã vớ được cái có hoàn hảo.

Tần Nguyên tiếp tục thêm mắm dậm muối: “Đại ca nói phải, biết đâu đây là mảnh nhỏ mà Văn cô nương cố tình bày ra hòng ép huynh xuất hiện thì sao.”

Trần Tín vừa nghe thấy câu này thì trong lòng trào lên cơn mừng rỡ như điên, tuy nhiên, hấn ngẫm lại một lát bèn nhận ra khả năng này rất nhỏ, đành phải thành thật than thở: “Không thể nào, sao cô ta phải làm thế?”

Tần Nguyên thấy hấn vẫn chưa quá khờ, đành phải dùng đề tài này lại, cười bí hiểm mà không nói thêm lời nào.

Một lúc lâu sau Tần Nguyên thấy Trần Tín đã bình tĩnh lại thì vội gọi: “Lại đây lại đây, huynh xem trăng sáng lên cao rồi, uống rượu là vừa hay. Hai huynh đệ ta uống một bữa nào.”

Trần Tín cũng vỗ bàn đầy hào khí, cất giọng ra lệnh: “Người đâu, mang rượu tới!”

Hai người tự sắp xếp bàn ghế để chuẩn bị mở tiệc. Bọn Mặt Theo núp lùm ở cách đó không xa vừa nhác thấy có rượu ngon, không cần ai mời đã ùa hết cả lên. Trần Tín liếc ngang qua bốn người, không nói không rằng.

Tần Nguyên nháy mắt ra hiệu bảo bọn họ ngồi xuống, Hạ hắc tử chọn chỗ xa Tần Nguyên nhất, Mặt Theo cũng hết sức tự giác ngậm miệng vùi đầu ăn cực lực.

Để làm dịu bầu không khí, Hạ hắc tử làm bộ khôi hài nói: “Chà, kể ra ta cách cái đầu heo xa nhất.”

Ai dè Trần Tín vừa nghe hắn nói tới đầu heo, tà hỏa đã bùng lên. Hạ hắc tử vừa nói ra câu này đã thấy không xong, nhưng chẳng thể thu lại được. Hắn nhìn Trần Tín sợ sệt, cái mặt đen nhẵn lại trông hết như trái khố qua.

Mặt Theo thấy tình hình sắp đi tong, tốt bụng giải thích giùm Hạ hắc tử: “Đại ca, hắn nói cái đầu heo trên bàn, chứ không phải nói huynh.”

Trần Tín: “...”

Tần Nguyên sợ bầu không khí lại trở nên căng thẳng, vội vàng nói vào: “Lão Ngũ, hắc tử, hai cái tên đầu cầu này, nhanh rót rượu tạ tội với đại ca đi.”

Để thể hiện mình rộng lượng, Trần Tín lặng thinh uống hết hai chén rượu mà hai người dâng lên. Mọi người lờ qua tiếng lại, càng uống càng hăng, chuyện vật vãnh vừa rồi bị quên bống đi sạch sẽ, sáu người uống tới khuya mới giải tán.

Sáng hôm sau, Trần Tín bò dậy, sửa soạn chải chuốt rồi cưỡi ngựa tới thôn Thanh Khê.

Lúc này Văn Đan Khê đang bắt mạch cho Tống Nhất Đường.

Cô ấn mạch y chẩn đoán một hồi, hỏi cặn kẽ tình hình của y, chân mày cô vô thức nhíu lại, mạch này hình như không giống bệnh lắm...

Tống Nhất Đường thấy vẻ mặt nghi hoặc của cô thì chủ động nói ra sự thật: “Văn đại phu, Tống mỗ không chỉ bị trúng độc một lần.”

Văn Đan Khê “A” lên một tiếng ngạc nhiên, khó nén lòng cảm thán, người này đúng là xui xẻo, còn chẳng phải trúng độc một lần!

Bỗng nghe Tống Nhất Đường bổ sung thêm: “Kẻ hạ độc chính là người thân của ta.”

Văn Đan Khê gương mặt nhìn y, cô không ngờ đối phương còn nói cả chuyện này với mình. Tuy nhiên, đây là bí mật liên quan tới gia tộc của đối phương, trong thoáng chốc cô không biết phải đáp thế nào.

Tống Nhất Đường nhìn cô một lát rồi nhoẻn miệng cười, sau đó chuyển đề tài: “Văn đại phu, các cô là người từ vùng khác tới à?”

Văn Đan Khê âm ừ: “Đúng vậy.”

Tổng Nhất Đường có vẻ thương xót, khẽ thở dài nói: “Thời thế hiện nay quá loạn lạc, biết bao quan lại và thế gia danh môn phải ẩn thân từ thôn làng tới núi rừng heo hút, nghe nói trong kinh còn có rất nhiều quan viên cáo lão hồi hương, quả thật làm người ta tiếc rẻ. Ta thấy cử chỉ và phong thái của cô nương hơn hẳn người thường, nhất định là xuất thân từ quan lại thư hương, giờ đây phải lưu lạc tới nơi này thật sự quá ảm ức cho cô rồi.”

Tướng mạo kết hợp với vẻ thương hương tiếc ngọc kín đáo không lộ liễu của y, nếu là thiếu nữ bình thường thì nói không chừng tim đã đập lồng lên như hươu chạy. Đáng tiếc người y dụng phải lại là Văn Đan Khê, ông nội và cha cô kiếp trước khá có quyền lực, cô được hưởng kế hào quang nên miễn cưỡng cũng được coi là “Con ông cháu cha”. Thế nên có hàng tá tên muốn giảm bớt hai mươi năm phấn đấu mà vẫn đạt được thành công, trút hết tâm tư để tấn công tình cảm cô. Để tạo thiện cảm, đôi phương còn dựa theo tính cách của cô mà vẽ ra đủ loại thủ đoạn cao tay mưa dầm thấm đất, khuê môi múa mép. So ra thì quả quyết đây Tổng Nhất Đường lần này chỉ gặp phải móng tay nhọn là cô mà thôi.

Văn Đan Khê thành thật sửa sai hộ y: “Cảm tạ Tổng công tử coi trọng, nhà của ta mấy đời hành y, tổ tiên mười đời đều không gia thế.”

Tổng Nhất Đường không cảm thấy ngượng mà chỉ cười nhẹ nhàng, giải thích: “Văn đại phu đừng hiểu lầm, ta không có ý gì khác. Ta chỉ muốn nói, với y thuật của cô nương hoàn toàn có thể tới nơi tốt hơn. Ví như vào thành chữa bệnh cho thê nữ của đại gia hào môn, sẽ đỡ bất tiện hơn khi chữa trị cho nam tử...”

Văn Đan Khê ngược mắt nhìn thẳng Tổng Nhất Đường, đáp: “Làm phiên công tử đã suy nghĩ thay ta, tuy nhiên, ta thấy ở đây rất tốt.”

Tổng Nhất Đường cười cười, biết điều dừng chủ đề này lại, hai người chỉ bàn đôi chút về y học.

Văn Đan Khê phát hiện y khá hiểu về y học, có thể nói được phần nào triệu chứng của rất nhiều loại bệnh. Trong lúc tán gẫu còn xen vào những chuyện khác, Văn Đan Khê lắng nghe chăm chú, thỉnh thoảng đặt vài câu hỏi. Nhờ đó thông qua y cô có thể tìm hiểu ít nhiều về thế giới bên ngoài.

Hai người mãi nói chuyện say mê, không biết rằng ngoài cửa đã đứng lù lù một bức tượng Đại Thần mặt đen từ đời tám hoánh nào.

Trần Tín đeo cái mặt làm lì đứng đóng cọc ngoài cửa, trừng mắt nhìn hai người đang trò chuyện vui vẻ bên trong. Văn Đan Khê tình cờ ngó thấy hắn, chẳng thể làm gì hơn là nói với Tổng Nhất Đường: “Lại có thêm bệnh nhân rồi, ta qua chào hỏi một chút.”

Trần Tín hừ lạnh, rít qua kẽ răng một câu: “Ta không bị bệnh, ta tới đây để tìm cô tính sổ!”

Văn Đan Khê đổi giọng: “A, là muốn tới đòi nợ.”

Ánh mắt của Tống Nhất Đường đảo qua hai người một cách kỳ quái, rồi khẽ mỉm cười nói: “Văn đại phu, ta không quấy rầy cô nữa, hôm nào ta lại tới thăm, cáo từ.”

Nói rồi y thong thả ra về, Trần Tín nhìn chòng chọc theo bóng lưng y cả buổi mà không nói lời nào.

Văn Đan Khê thở hắt ra nhẹ nhõm, hỏi với giọng bất đắc dĩ: “Ngài muốn đòi nợ gì? Tính hết một thể để ta trả.”

Trần Tín ngược mắt nhìn trời, nét mặt mĩa mai nóng lạnh khó phân: “Tên kia nhìn rất được đúng không?”

Văn Đan Khê cup mắt đáp: “Cũng không tệ lắm.”

Trần Tín khẽ cắn môi, siết chặt nắm đấm. Hắn hận không thể xông lên đánh cho tên kia một trận.

Hắn cố nhịn hồi lâu, tâm tình mới từ từ bình phục lại, đột nhiên hắn nhướng mày nảy ra một ý hay. Chẳng phải cô muốn xem bệnh sao? Ta để cô xem cho đã.

Nghĩ tới đây, hắn ngang nhiên ngồi xuống ghế, vươn cánh tay ra nói: “Ta rất khó chịu, cô xem cho ta.”

Văn Đan Khê nói: “Chẳng phải mới đó ngài bảo mình không bị bệnh sao?”

Trần Tín nói với vẻ bất chấp lý lẽ: “Bệnh đột nhiên tới, ta đột nhiên bị, không được à?”

Văn Đan Khê: “...”

Văn Đan Khê vờ bắt mạch cho hắn một cái, sau đó vào nhà rót một bát dấm bưng ra đặt trước mặt hắn: “Ngài uống đi, có thể trị hết bệnh của ngài ngay.”

Lòng dạ của mình bị người ta đâm thủng làm mặt Trần Tín thoát cái đỏ bừng, nhưng hắn vẫn khăng khăng vệt chết còn mạnh miệng: “Cô có ý gì? Ai ghen (*)? Đang yên đang lành sao ta phải ghen?”

(*) Uống dấm = Ghen

Văn Đan Khê: “Ta đâu biết tại sao ngài phải ghen, chỉ thấy bộ dạng của ngài giống y như đang ghen thôi.”

Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Văn Đan Khê ngoảnh mặt đi quyết định không so đo với hắn nữa.

Trần Tín ho khan vài tiếng, sau đó mới nói với giọng cực kỳ thiếu tự nhiên: “Vốn dĩ ta chẳng muốn để ý tới cô đâu, ai ngờ cô lại mắng ta là đồ đầu heo, để người ngoài khỏi nói ta hèn nhất nên ta mới tới đây tìm cô hỏi cho ra lẽ thôi...”

Văn Đan Khê thầm hí hửng trong lòng, song vẫn đáp tỉnh bơ: “Đầu heo ta đưa cho Lão Ngũ với Hạ hắc tử, đầu có nói là cho ngài.”

“Nhưng ai cũng nghĩ là cô cho ta.” Nói đoạn ánh mắt hần chếch sang hướng khác, giấu đầu lòi đuôi giải thích: “Tờ giấy đó là ta dùng để luyện chữ, đúng lúc viết tới tên cô thôi...”

Văn Đan Khê giả bộ tin, gạt đầu một cách đầy nghiêm túc: “Ừm, thật là đúng lúc quá chừng.”

Sau đó cô hỏi tiếp: “Tính nợ xong chưa?” Rõ ràng là có ý đuổi người.

Mặt Trần Tín lại xỉ xuống: Hắn đi xa thật xa để tới gặp cô, vậy mà mới nói mấy câu cô đã muốn đuổi người! Tới cùng là cô muốn gì hả?

Văn Đan Khê chọc ngoáy: “Ta sợ ngài lắm, ta đây nhanh mồm nhanh miệng, có sao nói vậy, sợ mình nói trật câu nào không hợp với tính đại gia, lại khiến cho đại gia cụt hứng bỏ về.”

Hắn húng hắng ho thêm vài tiếng, rầu rĩ giải thích: “Hôm đó, hôm đó là ta sai, ta cam đoan sau này không như vậy nữa... Thật ra phụ mẫu ta đều mất hết, nhà ta nghèo khó, khi còn bé thường xuyên phải chuyển chỗ ở, ta lớn thế này nhưng không ai chịu hứa hôn với ta... Ừm, chỉ có vậy thôi.”

Văn Đan Khê nghe xong thì im lặng thật lâu.

Trần Tín chờ lâu tới sốt ruột: “Này, ta nói nhiều như vậy, cô cũng nên nói câu nào đi chứ.”

Văn Đan Khê xì một tiếng bật cười, ghé đầu hỏi vặn lại: “Ngài muốn ta nói gì?”

Trần Tín không dám nhìn thẳng cô nên hơi nghiêng mặt sang bên, làm bằm: “Ta muốn cô nói gì thì cô sẽ nói đó sao?”

Văn Đan Khê im thin thít ra chiều tập trung suy nghĩ, Trần Tín nhìn lén cô, trong mắt toát ra vẻ mong chờ, phải rồi, nhất định là cô đang nghĩ xem có nên nói lời hần muốn nghe không.

Một lát sau, Văn Đan Khê bỗng ngược đầu lên nhìn Trần Tín cười tủm tỉm, nhấn từng chữ rõ ràng: “Bệnh của ngài hết chưa?”

Trần Tín nhất thời lơ mơ: “Bệnh gì?”

Văn Đan Khê cười trêu: “Chẳng phải ngài mới nói mình bị bệnh sao? Nhanh vậy đã quên mất rồi à?”

Trần Tín xấu hổ ra mặt: “Ta, đỡ rồi.”

Văn Đan Khê gật gù: “Nếu đỡ rồi thì ngài ra sân trước làm việc đi.”

Trần Tín bỗng nghẹn họng chết trân, cô lật mặt cũng quá nhanh đi. Còn nữa, điệu bộ sai bảo của cô cứ như quen lắm rồi ấy. Văn Đan Khê kệ Trần Tín nghĩ gì, cô chông hết dụng cụ trước mặt hẳn rồi nói: “Làm tốt nhé.”

Nói xong quay lưng đi vào nhà làm chuyện của mình.

Lúc này Trần Tín hệt như cục than trong bình, con tức đầy mình mà vẫn chẳng tài nào bùng phát được.

Hắn thù người ra một lát rồi chẳng còn cách nào khác là nhặt cái cuốc lên đi cuốc đất, hẳn vừa lơ đãng làm việc, vừa thỉnh thoảng nhìn vào trong nhà.

Một lát sau, Lý thâm khiêng một vại nước lớn đặt ở bên cạnh hắn, còn tặng kèm một câu của Văn Đan Khê: Bảo ngài ấy chuyên tâm chút, đừng cuốc trúng hoa màu.

Văn Đan Khê vẫn ngồi lì trong nhà không chịu bước ra. Mặt trời mỗi lúc một gay gắt, chiếu thẳng xuống lưng hệt như đổ lửa.

Trần Tín nốc thêm một bụng nước, hẳn không cảm lòng nổi bèn ngó nghiêng thăm dò trong phòng lần nữa, trời nóng chói chang thế này mà cô không thèm gọi hắn vào nhà nghỉ một lát.

Đương nghĩ thế thì bỗng Văn Đan Khê chậm rãi đi ra, gọi với giọng cực ân cần: “Nắng lên đỉnh đầu rồi, ngài tạm nghỉ tay đi.”

Trần Tín vừa nghe thấy lập tức ném phăng cây cuốc, định vào nhà.

Ai ngờ Văn Đan Khê lại tạt thêm câu nữa: “Ngài ra hậu viện làm đi, ở đó có bóng cây.”

Trần Tín: “...”

Trần Tín đứng ỳ ra trong sân, lấy tay áo lau mồ hôi nhìn cô cẩu kính, trên mặt còn lộ ra vẻ bị tổn thương. Văn Đan Khê nhìn điệu bộ vừa ám ức vừa tủi thân của hắn mà chợt nhớ tới con cún Đại Hoàng nhà mình nuôi. Mỗi lúc nó không đòi được thứ mình thích thì thể nào cũng giở ra cái dáng y chang thế này, chọc người ta buồn cười. Nghĩ tới đó trên mặt Văn Đan Khê bỗng nở ra nụ cười sáng lạng.

Trần Tín nhìn nụ cười tươi như hoa xuân rạng rỡ của cô thì trong ngực như treo một cái trống nhỏ, đập lên thành thạch, ánh mắt cũng ngẩn ngơ thất thần.

Văn Đan Khê vừa ngược mắt lên đã nhìn thấy bộ dạng ngây ngô này của hắn, lật đặt ngậm miệng lại, nghiêm mặt nói: “Mau đi đi, làm xong thì ăn cơm.”

Cô vừa dứt lời thì ngoài cửa đã oang oang cái giọng quen thuộc: “Chẹp chẹp, sớm thế này mà đã ăn cơm.”

Mặt Thạo này lại tới nữa rồi.

Trần Tín nghe thấy huynh đệ mình tới thì vội vã lấy lại vẻ mặt vốn có. Mặt Thạ và bọn Quách Đại Giang đầu rỗng không phát hiện ra chuyện gì bất thường, nhưng lại chẳng qua mặt được người kỹ tính như Tàn Nguyên. Tàn Nguyên lia qua Trần Tín thật nhanh, chân mày nhíu lên một cái, mép cong lên một vòng, nở ra nụ cười đầy hàm xúc.

Rốt cuộc lúc này Trần Tín đã tìm được đối tượng để phát tiết, hấn vớ ngay lấy Mặt Thạ và Hạ hắc tử ra lệnh: “Mấy người các ngươi nhanh ra hậu viện làm việc đi, đừng suốt ngày chỉ nghĩ tới ăn!”

Mặt Thạ oan ức lên tiếng biểu tình: “Lần nào tới bọn đệ cũng làm việc.”

Hạ hắc tử giật nhẹ tay áo hấn, bốn người lập tức nghe lời ngoan ngoãn đi làm việc.

Tàn Nguyên chấp tay nói với Văn Đan Khê: “Đa tạ đại phu tặng thuốc, ta uống vào rất công hiệu.”

Văn Đan Khê cười cười, chỉ vào Lý Băng Nhạn nói: “Toa thuốc đó là do chính tỷ tỷ thử nghiệm trước khi đưa ra ngoài.”

Tàn Nguyên quay sang Lý Băng Nhạn cười ôn hòa: “Thì ra cô nương cũng có chứng đau đầu sao? Hai chúng ta đúng là đồng bệnh tương liên.”

Lý Băng Nhạn cũng nhã nhặn đáp lại một câu.

Văn Đan Khê làm xong việc chính, bèn bảo Vương thẩm mang chỗ Mạch Nhân Tao làm sáng qua tới, xới ra phân nửa để vào thùng gỗ treo lên giếng để làm lạnh một lát, sau đó lấy lên chia cho mọi người ăn lót dạ. Trong ngày hè chói chang nóng bức thế này mà ăn một chén Mạch Nhân Tao chua ngọt mát lành thì sáng khoái vô cùng. Tới Trần Tín không thích đồ ngọt cũng ăn hơn một chén lớn.

Một lát sau, nhóm Văn Đan Khê lại bắt tay vào chuẩn bị bữa trưa. Vì trời rất oi bức nên cô không muốn làm cơm, vừa tốn thời gian mà lại phiền phức, thay vào đó cô quyết định làm món mỳ lạnh với thịt xắt lát, vừa đơn giản mà lại ngon miệng.

Trần Tín ngó ánh mặt trời chói lóa bên ngoài nhà, hảo tâm nhắc nhở Văn Đan Khê một câu: “Cô đừng làm nhiều món quá, coi chừng nóng.”

Văn Đan Khê ngoái đầu đáp gọn: “Ngài muốn ăn cũng không làm, chỉ có mì lạnh thôi.”

Tàn Nguyên ở bên ho khan hai tiếng, Hạ hắc tử thì cười phá lên ha ha. Mặt Trần Tín hơn đen, liếc xéo hai người, nhưng chẳng mắng mỗ gì mà chỉ cầm cây quạt quạt phành phạch.

Văn Đan Khê dẫn theo chị em phụ nữ vào bếp làm việc, Lý thẩm phụ trách cán bột, Vương thẩm nhóm lửa, Lý Băng Nhạn thì chạy việc vặt. Còn cô thì xắt thịt thành từng miếng mỏng, bỏ vào trong nồi nước đang sôi lục bục, rồi vớt giá

đã chần sơ trong nước sôi ra để sang bên cho nguội, sau đó cắt non nửa chậu dưa leo. Tiếp đó giã tỏi, thái hành, lấy ớt băm với các loại gia vị, đổ vào dầu mè và dấm rồi đặt sang bên làm nước chấm. Sau khi cô vớt mỳ ra khỏi nồi để nguội thì lại trộn với thịt và rau, thế là một chậu mỳ lạnh to với thịt xắt lát đã ra lò.

Vì đồ ăn không nhiều lắm nên không chia bàn, mọi người vừa ăn trưa vừa nói cười rôm rả, bầu không khí hài hòa hơn trước đây rất nhiều. Khẩu vị của mấy người này rất nặng, đặc biệt là Mặt Theo, hẳn cực kỳ hứng thú với trái ớt vườn hồng hồng đỏ đỏ, nên múc vào trong chén mì cả lò tương ớt đặc sệt, ăn vào miệng thì cay tới hít hà, vậy mà còn không quên tranh thủ hỏi: “Văn đại phu đây là gia vị gì thế? Ăn đã ghiền ghê.”

Văn Đan Khê đáp: “Đây là quả mà ta gặp được lúc đi hái thuốc, nó gọi là ớt đại.”

Tần Nguyên ném thử rồi bảo: “Trước đây ta đã gặp qua thứ tương tự ở Phía Nam, vị không khác mấy với quả ớt đại này.”

Văn Đan Khê nhất thời hứng chí, hỏi vợ: “Hả, thật sao? Lần tới có cơ hội lấy cho ta một giống với.”

Trần Tín thấy cô có hứng thú với thứ này, chen vào: “Việc này có gì khó đâu, hắc tử ngoại bớt ít thời gian đi mua nhiều loại về đây. Trồng trên núi Nhạn Minh cho các người ăn đã ghiền thì thôi.”

Văn Đan Khê nhìn hẳn cười chứ không đáp.

Tần Nguyên lại thử thăm dò: “Văn đại phu, sao ta cứ thấy cô có hứng thú với những thứ phiên bang vậy?”

Văn Đan Khê thuận miệng đáp: “Chẳng phải thức gì càng hiếm thì càng quý sao.”

Tần Nguyên hỏi tới: “Chẳng hay cô cảm thấy người phiên bang thế nào?”

Khi Tần Nguyên hỏi đến đây, Trần Tín bất giác khựng đũa lại, vênh tai chờ Văn Đan Khê trả lời.

Văn Đan Khê mỉm cười, trả lời rất tự nhiên: “Chẳng phải đều là con người sao? Họ chẳng khác gì chúng ta cả, có khi còn dễ nhìn hơn ấy.”

Nghe được câu trả lời này của cô, Trần Tín và Tần Nguyên không hện mà cùng thở phào nhẹ nhõm, để che giấu tâm trạng, Trần Tín càng dốc sức nhét cả đồng mì sơi vào miệng.

Văn Đan Khê nói xong mới sực nhận ra Tần Nguyên đang dò thử suy nghĩ của mình. Cô nhanh mắt quan sát Trần Tín ở chéch phía đối diện, người này trông cao lớn vạm vỡ, mắt xanh màu biển, tóc đen một màu, đường nét gương mặt thì khắc sâu rõ rệt, toàn thân sặc mùi hoang dã. Lôi hẳn tới hiện đại bảo đảm có thể xếp vào hàng “Trai ngông”.

Nhưng ở đây hẳn lại bị mọi người sấm soi bằng ánh mắt bất thường, trách sao tính hẳn cũng bất thường theo! Cô vừa ngấm nghĩa vừa suy tư, ánh mắt dừng trên mặt Trần Tín rõ lâu. Mọi người cũng cảm thấy kỳ kỳ, bèn mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, trung ra cái dáng “Ta chẳng thấy gì hết”. Đương nhiên Trần Tín cũng nhận ra ánh mắt chăm chú của Văn Đan Khê, lòng hẳn dâng lên một cảm giác kỳ lạ, khiến hẳn vô thức ngòai thẳng dậy, thành tư thế bốn mắt nhìn nhau.

Văn Đan Khê bỗng nhiên ý thức được mình hơi thất lễ, lật đật thu tầm mắt về. Để lấp liếm sự thất thố vừa rồi, cô nhanh nhẩu ngó hết những người khác một lần, rồi giở giọng đại phu phán: “Ta thấy khí sắc của các vị không ổn lắm, lát nữa ăn cơm xong để ta bắt mạch thử xem sao.”

Tần Nguyên cảm tạ với vẻ mặt cảm kích: “Văn đại phu quả có tâm lòng thầy thuốc, nói thật thì ta có hơi khó chịu trong người.”

Mặt Thợ cũng rất tích cực hợp tác: “Ta bị bốc hỏa.”

“Ta...”

Trần Tín nghe những tên này muốn xem bệnh thì mắt hết bình tĩnh, trầm giọng nói: “Các người thiếu đôn hậu!”

Bữa cơm này đánh dấu khoảnh khắc lịch sử bắt tay giảng hòa của đôi bên đương sự, chính thức tuyên bố chấm dứt cuộc chiến tranh lạnh đã trải qua nhiều ngày căng thẳng. Đám mây đen vùn vủ trên đầu mọi người núi Nhạn Minh cũng nhờ đó mà tan về cực lạc. Đám người này cứ cách hai ngày lại tới xem bệnh, tiện thể ăn bữa cơm chùa. Giờ đây Mặt Thợ và Hạ hắc tử đã nghiêm nhiên trở thành chân sai vặt của Văn Đan Khê, Văn Đan Khê bảo hai người làm gì thì làm đó.

Giống khoai lang trồng trên mảnh đất hoang mà Văn Đan Khê khai khẩn lúc đầu giờ đây đã bò lan ra đất. Qua thêm vài ngày nữa, cô lại bảo người cắt tỉa sợi lá, nhân ngày mưa thì dời lên sườn núi nhỏ mới khai hoang trước nhà. Hạ hắc tử thấy của lạ, quyết định khai hoang vài mẫu đất dưới chân núi Nhạn Minh, rồi xin Văn Đan Khê ít giống khoai lang còn thừa, học cô cắt thành từng đoạn ngắn rồi trồng tất cả vào luống đất. Vì Hạ hắc tử và Tần Nguyên nói bóng gió với cô trên núi Nhạn Minh có rất nhiều thảo dược, thế nên Văn Đan Khê bèn nhân cơ hội này vào núi lần nữa để xem thử.

Đoàn người nối đuôi nhau trùng điệp lên tới núi Nhạn Minh. Văn Đan Khê vừa tới nơi đã thấy những đại tiểu lâu ta đứng ngoài cổng đều ăn mặc chỉnh tề, ngây ngô xếp thành hai đội y như đang duyệt binh.

Tần Nguyên đứng bên giới thiệu: “Văn đại phu, cô thấy những người này thế nào?”

Văn Đan Khê không biết nên đánh giá làm sao, chỉ gật gật đầu rồi nói: “Tốt lắm.”

Mặt Thạo đắc ý khoe khoang: “Cái này là ta nghĩ ra đó.” Nói đoạn hắn bỗng quát âm lên cực khí thế: “Hôm bữa ta dạy các ngươi sao nào, hô lên đồng thanh cho ta!”

Bây lâu la ngửa mặt lên trời, đồng lòng rống cổ gào lên: “Tẩu tử tốt tẩu tử tốt! Gả cho đại ca không lầm đâu!”

Khắp ngọn núi lập tức im phăng phắc.

Mọi người há hốc mồm, Văn Đan Khê đại mặt ra.

Mặt Thạo hóa đá, thộn mặt một lát mới rú lên thất thanh: “Sai bét rồi, không phải câu này “

Thấy Mặt Thạo phát hỏa, mấy tên đại lâu la đứng trước cuống cuống đổi giọng, tru lên lần nữa: “Núi Nhạn Minh không phải ổ thỏ phi! Gả vào đây là sa ô phúc...”

Giọng hùng hồn như sấm, đục thẳng vào màng nhĩ.

Văn Đan Khê bị trận sấm này đánh cho cháy sém trong ngoài, cô ngó qua Tần Nguyên bên trái, lúc này đây mặt y đã xám đen, còn chớp mắt mấy cái ra vẻ vô tội, chứng tỏ mình vô can. Cô lại ngoảnh qua Trần Tín bên phải, hắn khẽ chau mày, phát tay một cái đầy oai phong: “Đừng hét nữa, tất cả lui xuống hết đi.”

Bọn lâu la cúi thấp đầu dẹp trông thu binh, có kẻ giải tán, nhưng phần đông vẫn đứng lóp ló một bên xem náo nhiệt.

Trần Tín ra lệnh một tiếng, lâu la gác công bèn chậm rãi mở cổng sơn môn đồ sộ ra, Mặt Thạo làm gương dẫn đường vào trước.

Tần Nguyên ngăm ra hiệu bảo Trần Tín lên trước, nhận nhiệm vụ hướng dẫn. Trần Tín ngẩng đầu ưỡn ngực, nét mặt nghiêm túc, tập trung giới thiệu cảnh quang dọc đường: “Đây là đài quan sát, bên kia là lương đình, bên này là đường nhỏ vào núi...”

Văn Đan Khê ngấm nghĩa mọi nơi, thầm khen mấy tên đầu đất này thật biết chọn chỗ ở. Núi Nhạn Minh không những trải lên mình thảm thực vật xanh um, giống loài phong phú, mà còn dựa lưng vào vách đá sừng sững, sơn thế hiểm yếu, dễ thủ khó công. Nơi vào núi là một cánh cổng thiên nhiên, vào thời điểm máu chốt chỉ cần phái người trông giữ, tỏ rõ khí thế “Một người canh cửa, vạn người khó qua”. Ở chân núi còn rải rác những vùng ao hồ lớn bé khác nhau và triền đồi trải dài bằng phẳng.

Trần Tín muốn phơi bày cho Văn Đan Khê thấy uy tín của mình với binh lính trên núi. Trong khi Văn Đan Khê chỉ chăm chăm chú ý tới thực vật và thảo dược trên núi.

Trên núi cây cối xum xuê nên khi đi qua con đường nhỏ trong núi không cảm thấy oi bức, mọi người vừa nói chuyện vừa rảo bước vào trong. Tàn Nguyên cố tình chừa cho hai người không gian riêng tư, tự giác thả chậm bước lại, Hạ hắc tử cũng nhanh trí lôi Mặt Thạ theo, thành thử trên con đường rợp bóng cây chỉ còn lại Văn Đan Khê và Trần Tín. Văn Đan Khê vừa đi vừa ngó nghiêng thảo dược và rau dại đa chủng loại trên đường, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Ngọn núi đằng sau thôn Thanh Khê có nhiều loại thực vật phong phú thế này sao? Ngẫm lại cũng đúng, núi Nhạn Minh địa thế hiểm trở còn bị thổ phỉ chiếm cứ, mọi người tránh xa còn không kịp, ai dám lên núi chứ?

Tâm mắt của Văn Đan Khê bị những loại hoa cỏ thực vật ở đây thu hút hết cả, dĩ nhiên không để ý Trần Tín nói gì.

Trần Tín quyết định rèn sắt khi còn nóng, vào đề: “Thuộc hạ của ta có hơn hai ngàn người.” Ta từng làm thổ phỉ thế thôi, chứ ta vẫn là người có thuộc hạ, có thể lực.

Văn Đan Khê khom lưng lắc lắc một bụi thảo dược, đáp mà chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Ừ, nhiều lắm.”

Trần Tín còn nói thêm: “Trong sơn động cũng không thiếu tiền tài của cải.” Ta cũng là người có gia tài, dĩ nhiên nuôi được vợ.

Văn Đan Khê ngòai xỏm xuống nghiên cứu rau dại mọc đầy trên đất, đáp y như trên: “Nhiều lắm.”

...

Trần Tín hết sức bất mãn với thái độ qua quýt cho xong của cô, hấn bức tới nỗi nghiên rặng nhưng chẳng phát tác được, đành nhin một lát, rồi giờ trò đùa dai: “Cô ung ta không?”

Văn Đan Khê bê nguyên xi trên xuống: “Nhiều lắm.”

Trần Tín: “...”

Văn Đan Khê trả lời xong xuôi mới sực nhận ra có gì đó sai sai, vội vàng ngược mắt nhìn hấn hỏi lại lần nữa: “Ngài vừa nói gì thế?”

Trần Tín hất đầu qua chỗ khác, hừ mũi một tiếng rồi bắt chước giọng cô đáp cụt lủn: “Nhiều lắm.”

Văn Đan Khê ngoái nhìn ra sau, chẳng thấy tăm hơi bọn Tàn Nguyên và Mặt Thạ đâu. Mấy tên này đi từ bao giờ thế?

Cô hỏi vói vẻ mặt nghi ngờ: “Sao chỉ còn hai chúng ta vậy?”

Trần Tín tiếp tục lầu bầu: “Nhiều.”

Văn Đan Khê: “...” Đồ quỷ hẹp hòi có thù tất báo!

Văn Đan Khê quyết định lờ hẩn luôn, tiếp tục vùi đầu đi tới. Vừa đi vừa không quên đánh dấu đường, định bụng buổi chiều sẽ mang theo dụng cụ tới hái.

Trần Tín không quen nhìn điệu bộ này của cô, hào phóng nói: “Về sau cả ngọn núi này là của cô, không cần đánh dấu.”

Văn Đan Khê cười cười không đáp. Cô đi bộ cũng mỏi rồi, nên lên tiếng nói: “Chúng ta về đi.”

Cơ thể này của cô hơi gầy yếu, đi xa thế này đã mệt lả từ lâu. Lúc trở về thì tốc độ dần chậm lại.

Trần Tín đi được hai bước thì dừng chân chờ cô, hẩn do dự một lát rồi bắt thành linh yêu cầu: “Cô lên đi, ta cõng cô.”

Văn Đan Khê lắc đầu: “Không cần, ta không mệt.”

Trần Tín cố chấp nói: “Cô mệt rồi.”

Văn Đan Khê nhăn mặt nhíu mày: “Ta có mệt thì cũng không thể để ngài cõng.”

“Tại sao không thể cõng, chẳng phải lần trước chúng ta còn cưới chung một con ngựa sao?” Thêm một lần hay bớt một lần thì có khác gì nhau?

Văn Đan Khê cố nhin cái trợn trắng mắt xốc nổi, bình tĩnh phản bác: “Ngài có phải ngựa đâu, sao lại tự tiện cưới lên được chứ?” Cưỡi ngựa thì có thể không chịu trách nhiệm, nhưng đổi thành ngài thì hết cứu rồi!

Trần Tín bị nghẹn tới cằm nín. Cặp môi của hẩn giằn giết nhưng chẳng thốt nổi lời nào. Hậm hực bước nhanh hai bước, kéo giãn khoảng cách để thể hiện sự bất mãn của mình. Văn Đan Khê chẳng vội đuổi theo hẩn mà chỉ đi chậm đàng sau. Trần Tín đi băng băng một hồi thì cơn tức tan đi, dần chậm chân lại, cuối cùng tụt xuống đi sóng vai với cô. Hẩn nhòm qua khóe mắt chỉ nhìn được nửa bên mặt của cô. Đôi má cô trắng trắng hồng hồng, gương mặt thanh tú đoan trang, dù im lặng nhưng vẫn tỏa ra phong thái nhã nhặn. Vấn đề là, thân thể này quá gầy, phải bồi bổ thật nhiều vào mới được...

Văn Đan Khê cảm giác được cái nhìn chăm chăm của người nào đó, thế nhưng cô vừa ngoảnh đầu qua thì Trần Tín lại cấp tốc xoay mặt đi, ra vẻ như đang ngắm hoa ngó cành, sau đó chờ tới lúc cô không chú ý thì lại len lén ngắm cô. Ba lần bốn lượt như thế, rốt cuộc Văn Đan Khê thẳng thừng không thèm quan tâm tới hẩn nữa, chân đẩy nhanh tốc độ, muốn thoát thật nhanh khỏi cái nơi ám muội chỉ có độc hai người này.

Trần Tín thấy hai người sắp xuống núi tới nơi thì hơi sốt ruột trong lòng, hấn nhanh chóng đuổi theo cô, ngập ngừng hồi lâu mới mở miệng hỏi: “Lời ta vừa nói cô có nghe thấy không?”

Văn Đan Khê suy nghĩ một lát rồi hỏi ngược lại: “Ngài nói trên núi của ngài có rất nhiều người, tiền tài của cải trong động cũng nhiều luôn?”

Trần Tín hắng giọng, ậm ừ đáp: “Phải.”

Văn Đan Khê gật đầu nghiêm trang: “Ta biết hết rồi.”

Trần Tín ra sức gỡ đầu, lát sau mới nặn ra được một câu: “Rốt cuộc cô thấy thế nào?”

Văn Đan Khê đáp mà mặt không đổi sắc: “Nhiều, nhiều ời là nhiều.”

Nói rồi rẽ hoa lướt cỏ bước đi nhẹ tênh. Trần Tín vừa ử rử vừa âm ức đứng chôn chân tại chỗ, thật lâu vẫn không nhúc nhích.

Trong lương đình dưới chân núi, bọn Mặt Thợ và Hạ hắc tử đang bàn nhau nên chiêu đãi khách quý thế nào.

Mấy người đầu bếp đều bị kêu lên hết.

Mặt Thợ ra lệnh sai bảo đầy khí thế: “Hôm nay là ngày vô cùng đặc biệt, các người phải tung hết tài năng sở trường của mình ra. Đừng đánh mất thể diện núi Nhạn Minh của chúng ta nghe chưa.”

Lưu đầu bếp đáp với cái mặt đau khổ: “Ngũ tướng quân, nếu bọn ta có tài năng sở trường thì đã tung hết ra lâu rồi, đâu cần chờ tới giờ.”

Cao đầu bếp nói tốc hành: “Ngũ tướng quân, đây chẳng phải ngài đang làm khó bọn ta sao? Tài nấu nướng của vị Văn cô nương kia siêu đẳng như vậy, chúng ta làm cách nào cũng chẳng bằng cô ta nổi, nói chi chuyện làm cô ta hài lòng?”

Mặt Thợ xoa cằm ra vẻ tư lự, hai tên này nói nghe cũng có lý, xem ra khó thể nào làm hài lòng nổi. Thất sách quá, biết sớm thế này hấn đã vào thành mời mấy vị đầu bếp tài năng về rồi. Giờ biết làm sao đây?

Mặt Hạ hắc tử xoay tít mù, bỗng nhiên gõ bốp lên đầu Mặt Thợ một cú: “Có rồi.”

Mặt Thợ liếc xéo hết sức bất mãn: “Hắc tử, làm phiền người lần tới đập vào đầu mình được không?”

Hạ hắc tử nện tiếp cho hấn phát nữa, nói xa gần: “Cái đầu thông minh thứ hai trên núi, ta nở lòng nào gõ bừa bãi?”

Mặt Thợ lườm cãi nhau với hấn, hỏi ngay sang chủ đề chính: “Nói lẹ lên, người nghĩ ra cách gì?”

Hạ hắc tử đáp: “Hôm nay chúng ta cứ bảo đầu bếp nấu ăn còn khó nuốt hơn mọi bữa, người nghĩ đi, Văn đại phu ném thử rồi nhất định sẽ nhủ lòng, hóa ra

ngày nào họ cũng phải ăn mấy thứ này sao, chắc chắn, đáng thương quá đi. Cô ấy nghĩ vậy thì sẽ mỉm lòng, mỉm lòng rồi thì thể nào cũng nghĩ “Ồi ta phải nhanh nhanh gả vào chăm sóc ngài ấy mới được”, người coi đi chẳng phải chuyện xấu quay ngoắt thành chuyện tốt sao?”

Mặt Thạo đảo mắt nghĩ ngợi hồi lâu, sau cùng gật đầu tỏ ý khả thi.

Mấy người đang thương lượng thì từ đằng xa đã nhìn thấy Trần Tín và Văn Đan Khê đang xuống núi kẻ trước người sau.